

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η Αννούλα του Sydney

Ο Στέλιος Ραγής προχώρησε προς την κουζίνα. Εκεί τον περίμενε η Μαργαρίτα, έτοιμη να τον σερβίρει. Κάπως καθυστερημένα κατέβηκε και ο Άλκης.

Το μόνο που ρώτησε ο Άλκης όταν έκατσε στο τραπέζι ήταν:

- Φαντάζομαι η κοπέλα να κοιμάται.
- Ναι απάντησε ο Στέλιος Ραγής. Έμεινε η Ισμήνη κοντά της.
- Πολύ καλά είπε ο Άλκης και έσκυψε προς το πιάτο του.

Παράξενο. Ύστερα από ένα τέτοιο γεγονός να μένουν αμίλητοι. Δεν τολμούσε κανένας από τους δύο να ξανοιχτεί στον άλλο. Ήταν δύσκολο να εξωτερικεύσουν τα συναισθήματά τους, γνωρίζοντας από ένστιχτο ότι είναι πολύ διαφορετικά.

Ο Άλκης είχε συγκλονιστεί, και σχεδόν έτρεμε. Δεν πίστευε ότι αυτή η όμορφη κοπέλα που έβλεπε στο πλοίο καθημερινά, χωρίς να μάθει ποτέ ποια είναι, χωρίς να καταδεχθεί να του μιλήσει, τώρα βρίσκεται στο ίδιο σπίτι που μένει και αυτός. Όμως σε ποια κατάσταση. Θα συνέλθει.

Θα πει ποια είναι; Αναρωπιόταν.

Αν της μείνει η αμνησία και δεν θυμάται; Τι θα γίνει; Θα ειδοποιήσει ο Στέλιος Ραγής την αστυνομία; Τότε;

Θα την χάσει για πάντα.

Αν όμως θυμηθεί και θελήσει να επιστρέψει στην οικογένειά της;

Ποια είναι η οικογένειά της; Οι δικό της άνθρωποι;

Πέρασαν αρκετές ώρες και το ραδιόφωνο δεν ανέφερε ουδέν για το γεγονός.

Χάθηκε μια κοπέλα. Περίεργο αυτό. Σκέφθηκε, και συνέχισε τους συλλογισμούς:

Διότι αν είχε δικά της άτομα φυσικά και θα την αναζητούσαν.

Κάποιο μυστήριο υπάρχει αλλά ποιο είναι αυτό; Κάθε τόσο έριχνε λοξές ματιές στον Στέλιο Ραγή, έτοιμος να τον ρωτήσει έστω ουδέν για την κοπέλα.

Όμως ο Στέλιος Ραγής συνέχιζε να μένει σκυφτός στο πιάτο του αμίλητος.

- Άραγε τι να σκέπτεται αναρωτήθηκε ο Άλκης.

Όμως δεν τολμούσε να αρθρώσει λέξη. Για πρώτη φορά έβλεπε τον Στέλιο Ραγή τόσο σκεπτικό.

Καθαρά είναι βαθιά προβληματισμένος σκέφθηκε. Δεν είναι λίγο αυτό που συνέβη. Άραγε τι σκέπτεται να κάνει. Θέλω να τον ρωτήσω.

Ο Στέλιος Ραγής εκτός από το πρόβλημα που δημιουργήθηκε με την κοπέλα, και που αποφάσισε τελικά να την κρατήσει μέχρι να ξυπνήσει και να ακούσει και την γνώμη της ψυχολόγου, μέσα του ένιωθε μια τεράστια αναστάτωση.

Αυτό που βασικά τον βασάνιζε ήταν η αυθόρμητη και καθαρά ενστικτώδη ενέργεια της Ισμήνης να τον φιλήσει παθιασμένα στα χείλη.

Στην αρχή ένιωθε το αίσθημα της ντροπής. Δεν της έδωσε κανένα δικαίωμα στις λίγες εβδομάδες που την φιλοξενούσε σπίτι του, που να δικαιολογεί την πράξη της.

Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι η Ισμήνη ενήργησε καθαρά από το ένστιχτο της μάνας, και θέλησε να του εκφράσει τις ευχαριστίες της ως γυναίκα. Τίποτε άλλο.

Εξάλλου όταν επέστρεψε στο δωμάτιο η στάση της ήταν φυσιολογική, χωρίς καμιά προσποίηση,

αποκαλώντας τον μάλιστα: «κύριε Στέλιο», γεγονός που δείχνει ότι κρατά τις αποστάσεις και υπάρχει σεβασμός.

Όμως γιατί να συνεχίζει ακόμη αυτή η αναστάτωση μέσα του;

Ξεκαθάρισε ήδη το γεγονός και πείστηκε ότι η Ισμήνη δεν ενήργησε πονηρά και υστερόβουλα.

- Τι έχω; Τι έπαθα; Αναρωπιόταν.

Ξανάφερε στην σκέψη το φιλή της Ισμήνης.

- Ναι η Ισμήνη τον φίλησε ερωτικά παθιασμένα. Αυτός δεν ένιωθε κάτι τέτοιο. Το αντίθετο. Έμεινε παγερά ψυχρός, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Ούτε να την απωθήσει. Ούτε να ανταποκριθεί.

Λοιπόν το γεγονός πέρασε.

Εκείνος τώρα γιατί συνεχίζει να σκέπτεται αυτό και όχι το βασικό πρόβλημα, ότι βρίσκεται στο σπίτι του μια άγνωστη κοπέλα που βρέθηκε στον δρόμο να τρέχει σε έξαλλη κατάσταση. Και μάλιστα έχει υποστεί αμνησία και δεν γνωρίζει ποια είναι.

Αυτό ήταν το πρόβλημα και όχι ένα φιλή. Και όμως...

Αναρωτήθηκε και πάλι: Είναι το φιλή που τον αναστάτωση ή το πρόσωπο που τον φίλησε, έστω και αν αυτός εκείνη την στιγμή δεν ανταποκρίθηκε;

Ένιωθε το βλέμμα του Άλκη να τον κοιτά ερευνητικά. Νόμιση ότι κατάλαβε τις σκέψεις του, για αυτό και έσκυψε και πάλι αμίλητος στο πιάτο του.

Αυτό απογοήτευσε τον Άλκη.

Εκείνος επιζητούσε το βλέμμα του Στέλιου Ραγή, με την λαχτάρα να τον ρωτήσει και πάλι τι σκέπτεται για την κοπέλα και να τον παρακαλέσει να την κρατήσει.

Όμως ο Στέλιος Ραγής ένιωθε ένοχος νομίζοντας ότι ο Άλκης αντιλήφθηκε τις πραγματικές σκέψεις του, έστω και αν δεν ήταν μπροστά όταν τον φίλησε η Ισμήνη.

Ο Στέλιος Ραγής ήταν συγχυσμένος:

Είναι το φιλή ή Ισμήνη;

.....
Στο μεταξύ στο υπνοδωμάτιο όπου κοιμόταν η κοπέλα, η Ισμήνη ζούσε σε κόσμους άλλους πρωτόγνωρους.

Συνέχιζε να κρατά το χέρι της Άννας και να της σιγοψιθυρίζει λόγια στοργής και αγάπης. Ήταν τόσο βέβαιη ότι ήταν η κόρη της.

Είκοσι ολόκληρα χρόνια η Ισμήνη, σαν μάνα έμεινε βουβή και αμίλητη, όταν έχασε το κοριτσάκι της.

Δεν την ένοιαζε για τίποτε παρά μόνο η δουλειά. Τώρα πιστεύοντας ακράδαντα ότι είναι η κορούλα της, συνέχιζε να μένει σκυμμένη πάνω της, και να την νανουρίζει σιγά και λυπημένα:

«Κοριτσάκι μου είκοσι χρόνια έχω να σου πιάσω το άσπρο σου κεράκι. Αλλά τώρα που ήρθες μόνη σου κοντά μου, δεν θα σε αφήσω να μου φύγεις ξανά».

Ξαφνικά η κοπέλα άνοιξε τα μάτια της αλλά παρέμεινε ακόμη βυθισμένη. Γύρισε το πρόσωπό της προς την Ισμήνη ρωτώντας την κάπως φοβισμένα στα Γερμανικά:

- Που βρίσκομαι;

Η Ισμήνη που φυσικά δεν κατάλαβε τα λόγια της κοπέλας, της χάιδεψε το πρόσωπο και τα μαλάκια της και της είπε στα ελληνικά:

«Κοιμήσου κοριτσάκι μου. Κοιμήσου. Ηρέμισε. Είσαι καλά εδώ μη φοβάσαι».

Η κοπέλα ζαλισμένη από την ένεση, ξανάκλεισε τα μάτια της και γύρισε από την άλλη πλευρά και βυθίστηκε και πάλι στον ύπνο.

Όμως στην κίνηση εκείνη, να γυρίσει από την άλλη πλευρά, τραβήχτηκαν τα μακριά μαλλιά της πάνω αφήνοντας να φανεί ο λαιμός της.

Είδε η Ισμήνη την ελιά στον λαιμό της κοπέλας και ταράχθηκε.

Τινάχτηκε απότομα από την καρέκλα έτοιμη να βάλει τις φωνές.

Αλλά συγκρατήθηκε.

Έκατσε πίσω στην θέση της.

Έσκυψε πάνω στην Άννα και με τρεμάμενα χείλη φίλησε την κοπέλα στο λαιμό εκεί που ήταν η ελιά. Αμέσως τις κατέβασε τα μαλάκια της κάτω, μέχρι που σκεπάστηκε ο λαιμός της και δεν φαινόταν η ελιά.

«Δόξα να έχεις Κύριε» είπε και έκανε τον σταυρό της κοιτώντας την οροφή του δωματίου.

«Μου ξανάδωσες την κορούλα μου Παναγιά μου. Σε προσκυνώ».

Έγειρε το κεφάλι της πάνω στο κρεβάτι και βυθίστηκε σε λήθαργο, δίπλα στην κοιμισμένη κορούλα της.

Αυτή ήταν η πιο φυσική αντίδραση αφού δεν μπορούσε να φωνάξει όλους και να τους πει:

«Έχει την ίδια ελιά με εμένα. Στο ίδιο σημείο του λαιμού. Είμαι σίγουρη ότι είναι η κόρη μου».

.....
Κάτω στην τραπεζαρία οι δύο άνδρες, όταν τελειώσαν το φαγητό τους, πάντα αμίλητοι, σηκώθηκαν και προχώρησαν προς το υπνοδωμάτιο που βρισκόταν η Ισμήνη και η κοπέλα.

Είδαν την σκηνή. Την κοπέλα να κοιμάται και την Ισμήνη βυθισμένη να είναι γερμένη δίπλα της.

Έμειναν για μερικά δευτερόλεπτα αμίλητοι.

Πρώτος έσπασε την σιωπή ο Άλκης λέγοντας:

- Θα κάτσω εγώ εδώ στον καναπέ. Ίσως χρειασθεί κάτι η Ισμήνη και δεν πρέπει να αφήσει την κοπέλα μόνη της.

- Καλά είπε ο Στέλιος. Εγώ πάω να τηλεφωνήσω του γιατρού. Δεν ξέρω ίσως χρειασθεί να έρθει να την ξαναδεί πριν νυχτώσει. Δεν ξέρουμε πόσο θα κρατήσει η ένεση.

Αν ξυπνήσει τι να κάνουμε; Πρόσθεσε

- Σωστά είπε ο Άλκης. Εγώ θα παραμείνω εδώ.

Έλα αν έχεις κάτι νεότερο να μου το πεις.

Ο Στέλιος Ραγής ήθελε και πάλι να μείνει μόνος.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)